

D ů v o d y:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce. Žalovaná prot. obchodní firma, t. j. majitel její nemohla býti v pochybnosti o úmyslu žalující strany vysloveném v odst. 16 obchodních podmínek, naopak seznala z ustanovení toho, že jde žalobkyni jen o to, by si zajistila ohledně svých zákazníků a příkazců soud pro sebe nejvýhodnější, t. j. okresní a sborový soud svého sídla. Nezáleželo ani na bydlišti ani na státní příslušnosti příkazců a nezáleží proto ani na změně státního území. Měla-li žalovaná firma na mysli něco jiného, než co vyplývá z jasného ustanovení č. 16 podmínek, neměla na ně přistoupiti nebo měla tak učiniti s výhradou. K tomu nepotřebovala poučení, a úmysl její nelze vyložit jinak (§ 863 obč. zák.), než jak vyplývá z bezvýhradného jejího přístupu na podmínky ty. Výklad ten odpovídá i § 914 obč. zák. spíše než výklad opačný, uváží-li se zejména, že v čase prohlášení, t. j. v únoru 1919 mohla žalovaná firma důvodně předpokládati, že teprve dojde ke konečné úpravě územních poměrů mezi oběma státy. Ustanovení § 104 j. n. i když týče se zdejších soudů, není omezeno na příslušníky neb obyvatele zdejšího státu a není proto závady, by neplatilo i pro žalovanou firmu, jež má nyní sídlo v Polském Těšíně. Žalované firmě bylo známo, že v únoru 1919, kdy stvrdila svým podpisem přílohu B, nebyl ani okresní soud v Mor. Ostravě ani krajský soud v Novém Jičíně c. k. soudem, nýbrž že to byly soudy československé a že šlo o nedopatření, když toto označení nebylo opraveno v tiskopise jí zasláném pocházejícím ještě z doby před převratem. Její výklad přičítá se zásadě poctivého obchodování. Dále nebyla žalovaná v pochybnosti ani o tom, že krajský soud v Novém Jičíně byl v čase ujednání sborovým soudem sídla žalující strany, a že z tohoto důvodu byl jmenován v podmínkách. Když na místo jeho vstoupil krajský soud v Moravské Ostravě, vztahuje se ujednání na tento nově zřízený soud jako nynější sborový soud sídla žalobkyně.

Čís. 7767.

Vrátil-li ten, komu byla dána věc vícekrát k opravě, vždy po opravě věc bez výhrady, vzdal se tím zadržovacího práva pro tyto opravy a nemůže je uplatňovati proti tomu, kdo mu dal věc napotom k opravě.

(Rozh. ze dne 9. února 1928, Rv II 285/27.)

Žalobci domáhali se na žalovaném vydání motorového kola, jež dali žalovanému k opravě, nabídnuvše mu úplatu za tuto opravu. Žalovaný uplatňoval zadržovací právo ku kolu, ježto mu nebylo dosud zapláceno za dřívější opravy kola. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jak jest zjištěno, dovolatel vícekrát opravoval motorové kolo, jehož vydání se žalobci domáhají, a vydal je vždy po opravě beze všeho Emilu T-ovi, od něhož kolo k opravě přejímal, a teprve po provedení poslední opravy v ceně 35 Kč odepřel vydati kolo žalobcům, odvozu-
jícím své vlastnictví ke kolu od Emila T-a, když tito, projevující ochotu zaplatiti náklady poslední správk, odepřeli zaplatiti i všechny dřívější opravy. Dovolatel míní, že při poslední opravě směl kolo zadržeti za tím účelem, by dosáhl zaplacení všech oprav, třebas po dřívějších opravách kolo vydal. Ale tu již odvolací soud správně dovodil, že dovolatel, vrátiv v dřívějších případech vždy kolo po té které opravě bez výhrady, vzdal se tím zadržovacího práva pro tyto opravy podle § 471 obč. zák. mu příslušejícího. Pro správnost názoru toho svědčí i zásada § 467 obč. zák., že totiž, vrátí-li zástavní věřitel dlužníkovi zástavu bez výhrady, zaniká jeho právo zástavní. Nemůže tedy dovolatel pro tyto dřívější opravy uplatňovati vůči žalobcům právo zadržovací. Za tohoto stavu věci nemohlo býti dovolání vyhověno.

Čís. 7768.

Lze žalovati o vyloučení jednoho ze dvou společníků veřejné obchodní společnosti vzhledem k ustanovením společenské smlouvy, jde-li o rodinný podnik, jehož nositeli v pravdě nejsou veřejní společníci, nýbrž dvě rodinné skupiny.

(Rozh. ze dne 9. února 1928, Rv II 494/27.)

Berthold K. a Leopold H. založili veřejnou obchodní společnost K. a H. Po jejich úmrtí nastoupila na jejich místo jednak skupina Leopolda H-a (jeho děti tvořící kmen H. a kmén S.), jednak skupina K-ova. Veřejnými společníky byli za skupinu K-ovu Mořic K., za skupinu H-ovu František B. Žalobě členů skupiny H-ovy proti členům skupiny K-ovy, by 1. odvolání jednatelského a zastupitelského oprávnění Mořice K-a bylo prohlášeno za odůvodněné a žalovaní byli uznáni povinnými svoliti k výmazu zastupitelského oprávnění v obchodním rejstříku, 2. by žalovaní byli uznáni povinnými svoliti k tomu, by právo samostatného zastupování Františka B-a (člena skupiny H-ovy) bylo zapsáno v obchodním rejstříku, 3. by žalovaný Mořic K. byl vyloučen z veřejné obchodní společnosti firmy K. a H. bylo oběma nižšími soudy vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto d ů v o d ů: Odvolatelé mají za to, že prvý soud věc nesprávně posoudil, připustiv vyloučení Mořice K-a z veřejné společnosti. Vyloučení jeho jest prý nemožné proto, že společnost sestává jen ze dvou veřejných společníků. I když jest pravda, že zásadně v takových případech vyloučení společníka není přípustné, přece sluší přihlížeti ke zvláštnostem tohoto případu a k vůli